

Előfizetési árak:

Egész évre 12 frt.
Félévre 6 „
Negyedévre 3 „
Egy hóra 1 „
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvnyom-
dája Nagybecskerek. Uri-
utca 276. sz., hová az
előfizetések és a lap szét-
küldésére vonatkozó felszö-
velések intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda

Nagybecskerek.
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

Frontváltoztatás.

Nagy-Becskerek, december 27.

(—s) A régi alakjában megújult „Pesti Napló“ legutóbb Apponyi Albert grófnak egy elmondott parlamenti beszédéről adott számot olvasónak, amennyiben egyik munkatársa meginterviewolta a nemzeti párt vezérét, ki is kifejtette előtte, hogy mi az ő nézete Wekerle Sándor miniszterelnöknek a költségvetési általános vita berekesztése alkalmával mondott beszédéről s hogy ő mit mondott volna el arra vonatkozólag, ha a házszabályok értelmében még lett volna szóláshoz joga. Ez az el nem mondott beszéd pedig a miniszterelnök beszédére nevezetesen annak a nemzeti politikára vonatkozó részére olyan bírálat, mely a nemes grófnak nemcsak tulérzékenységéről, hanem azon gyöngeségéről is tanuságot tesz, hogy még mindig magának arrogálja ki zárólagossággal azt, hogy az igazi nemzeti eszmének ő az egyedüli igaz hirdetője. Tulérzékenységét pedig az mutatja, hogy azért, mert Wekerle Sándor beszédében az ő szubtilis nemzeti követelményeit kellő figyelemre nem méltatta, ez okból Apponyi most egyszerre feladja azt a méltányos várakozó magatartást, melyre a Wekerle-kabinet programjával szem-

ben fogadkozott s melynek a parlamenti tanácskozások sikere érdekében az egész ország közvéleménye annyira megörült.

Pedig hát csakugyan nincsen semmi ok, a mely indokoltá tenné Apponyinak ezt a frontváltoztatását. Wekerlének jelzett beszédében nincs egy szó sem, mely ellentétben állana, vagy csak a legcsekélyebb eltérést is jelentené attól a programtól, melyet a kormány bemutatása alkalmával részletesen kifejtett. Sőt az a három sarkalatos alapelv, melybe a miniszterelnök beszédében az ő nemzeti politikáját összefoglalta, egyáltalában is olyan, mely minden körülmények között megáll s mely ellen elvi kifogást emelni nem is lehet. Ez a három alapelv: a politikai és polgári jogegyenlőség, még pedig nemcsak az egyes állampolgárok, hanem a különböző egyházak között is; 2. a magyar államnak, a politikai nemzetnek magyar jellege, a mi nem zárja ki Horvátország nemzeti érdekeinek az 1868. XXX. t. cz. keretén való érvényesítést s az egyes nemzetiségek kulturális érdekeinek fejlesztését; és végül 3. a király és a nemzet közt való háborítlan egyetértés.

Ez kétségkívül olyan program, mely a magyar nemzeti szempont döntő súlyának teljes érvényt szerez, s hogy a mellett még a nemzetiségi

aspirációkat is méltányolja, azt csakis kifogástalan korrektségnek lehet minősíteni. De azt mondani erre a programra, a mit Apponyi tesz, hogy „a miniszterelnök definíciója csonka és elégtelen, mert abból a nemzeti politikának egyik legfőbb posztulátuma, az ország közjogi önállóságának erélyes érvényesítése hiányzik“, ez teljesen érthetetlen és indokolatlan állítás minden józan ember előtt. S azért nem értjük az ellenzéki sajtónak sem azt a részét, mely Wekerlének ezen beszédét nemzeti szempontból kifogásolta.

Apponyi Albert egyébiránt azt mondotta az interview-oló újságíró előtt, hogy „a parlamenti helyzetnek azt a javaslatát, melyet az eddigi viták elértek, az az utolsó negyedóra (t. i. Wekerle beszédének vége) jóformán elrontotta. Ha a nemes gróf mindent csakugyan és komolyan mondotta, úgy nagy frontváltoztatásra lehetünk elkészülve. Ez megint visszatérné a parlamentet az előbbi zavaros állapotokba, melyből ez csak mostanában vergődött ki. Apponyi tehát komolyan vessen magával számot, mielőtt indokolatlanul ilyen súlyos retrográd lépést tenne, mert a következményekért felelősséggel fog tartozni az egész országnak.

A „TORONTÁL“ TÁRCZAJA.

Életemből.*)

Irta: Mascagni Péter.

Életemben még eddig kevés a tapasztalat; de azt hiszem, hogy szenvedéseknek, hányódásoknak elbeszélése mégis inkább érdekli a publikumot, mint a titokteljes kaland. Ha boldogok és szerencsések vagyunk emlegetnek; de ha nem, az ördög törődik velünk

Szándékom rövid életpályámról néhány vonást feljegyezni. — Hiss én is töltöttem sanyaru, vagabundus természetű éveket, s reám az esekre való visszaemlékezés mindig vonzóan, lehangolóan hat. Szeretek vissza-gondolni az évekre; hiss még akkor semmi, senki voltam.

A mailandi konservatoriumot 1881—84 közt látogattam. Nincs okom sem a tanárookra, kik tanulásra buzdítottak, sem az iskolatársakra panasszkodni; hiss ők mindnyájan javamat akarták. Egy időben csak ason vettem magam észre, hogy Heinet olvasom Rateliff fordításában. — A verseket szépeknek találtam s a mennyi esztetikai ismeretem a gymnasiumból volt, rá mondtam, hogy harmonikusak is. — Szavaltam belőlük éjnek idején; mikösbén szobámban fel s alá jártam, lelkesedtem értük, sőt annyira beléjük bolondultam, hogy más

*) A híres zeneköltőnek Mascagninak most jelen meg az önletrajza; a Parasatbecsület és e „Rantzau“ híres szerzőjének itt adjuk életét kivonatban.

sem forgott az agyamban, mint Heine drámájában Thoms korcsmája, vagy Vilmos képzelt betegsége, valamint a költő kalandos élete.

Ha elaludtam, álmomban mintegy meglepett a Vilmos és Mari szerelmi duettjének hangja és zenéje. S én nem is pihentem ezen álmok után mindaddig, míg meg nem irtam három darabom közül azt az operát, mely az én első művem. A nyári vakációban, melyet 1882-ben Livornóban töltöttem, a duett nagy részét leirtam, s befejeztem Mailandban.

Mindez nem akadályozott meg, hogy vig fieszkó ne legyek. Törtém én is függetlenség, szabadság felé. Szőttem terveket, mi minden less, lehet belőlem. A színészet iránti vágyam folytán elhagytam a conservatoriumot s második karmester lettem egy színésztársaságnál, mely előadásait ezuttal Cremonában akarta megtartani.

A társulat valami Forli nevű volt, s a szegény ördög nekem 5 lírát ígért napjára, a mit bámulatós pontatlansággal meg is fizetett.

Sohasem kívánok olyan sorsot senkinek, minő ekkor az enyém volt.

A társulat Cremona, Piacenza és Reggio D' Emilia városokban fordult meg. Egyszer az első karmester meghült, beteg lett. Pár napig ágyban kellett feküdnie s így a vezető én lettem. Ez az ember mindig egészséges volt, mint a makk s ilyen esetben sohse adta át kezembe a karmesteri dirigáló pálcát. De a várt kitüntetést, t. i. hogy dirigálhatok, Parmában megkaptam s

ekkor Lecoq „Nap és hold“ darabja előadását veztettem.

Parmából Bolognába mentünk a Brunetti színházba.

A bevételek apadtak, kicsinyek voltak s egy nap csak arra ébredtünk, hogy Forli ur felosszlatta társulatát s mindenkinek kiadta az „utlevélét“

Összepakoltam holmimat s ssomoruan, mint a megvert kutya, állítottam be Livornoba családomhoz, miután előbb nagy ügygyel bajjal előteremtettem az utiköltséget.

Elmult a nyár és az ősz. Ujból Forlitól kaptam meghívást, mely Nápolyba szólt. A társulat rekonstruálta magát s nekem a karmesteri állomás volt felajánlva. Örömepeve siettem Nápolyba, beleegyeztem a felételekbe, s magamon kívül voltam, midőn Ma stronak szólítottak.

Emlékszem, egyszer egy vasárnap „Satanello“ operettet adtuk. A színház ssu-folva telt meg s olyan lárma, sene-bona fejlődött ki, a mi csak egy nápolyi színházban képzelhető. — A publikum követelte, hogy a „da capot“ játszassam, de mert a társulatot kifárasztani nem akartam s mint-hogy es este úgy is sokat kellett játszaniok, nem tettem meg a kívánságot.

Fülsiketítő sivitás és fütty keletkezett. Szerencse, hogy azt a darab fát is, mely a karmatról felém tartott, észrevettem, s előbb elmenekültem a karmesteri ssékből mintsem ez lepottyánhatott volna. Ez intés volt számomra, s én a publikum kívánságának eleget tettem.

A házassági kérdés. A „N. Fr. Presse” jelentése: Minden jelenség arra mutat, hogy a magyarországi házassági kérdésben olyan fordulat áll be, mely az ellentétek békés kiegyenlítésére igen valószínűvé teszi. Míg a vatikáni lapok éles hangon nyilatkoznak a magyar kormány tervei ellen, sőt a küszöbön álló kulturharc rémével igen kihívó módon fenyegetőzvé, már diadalmi mámorukban győzelmüket hirdetik: addig Bécs, Budapest, Esztergom és Róma közt a komoly és nyugodt tárgyalások fonálát szövik. Rómában a tridentinai sínat tételre és a kánonok álláspontjára helyezkedtek; Budapestben azonban utaltak a sokféle tagosítu házassági jog által teremtett anarkiára, a mely az ország közéletében és a családok magánéletében bonyodalmakat idézett elő, erkölcsstelen állapotokat teremtett, és csak egyöntetű rendezés által szabályozható. A tárgyalások kezdetben e pontnál teljesen megakadtak, utóbb azonban Bécsben és Esztergomban mérsékeltbb befolyások kezdtek érvényesülni, s ezeknek lehet jó részben tulajdonítani, hogy most már Rómában is elvben belátják a magyar kormány által czélul tűzött reform szükségességét. A szentszék másrészt az a bizonyítást nyerte, hogy az apostoli magyar királyi kormány távol áll a katolikus egyház hagyományainak és önállóságának, valamint lelkeszei szabadságának korlátozásától, s hogy a reformmal nem a lelkiismereti, hanem a szociális probléma megoldására törekszik. Mivel most már ezek az elvi szempontok meg vannak állapítva, a vatikánban azt tartják, hogy a formai tekintetben óhajtott biztosítékok is megadhatók, az iránt, hogy az állam sem a szentség kezelésének jogát nem akarja kezébe venni, sem a kánoni törvények által megkivánt egyházi akciókat nem fogja adott esetekben keresztelni.

A honvédelmi miniszter törvényjavaslatát. A honvédelmi miniszter, mint a „B. H.” értesül, két törvényjavaslatot fog közelebb a képviselőház elé terjeszteni. Az egyik a jövő évi ujonczosításra vonatkozik s január hónap első felében mindenesetre a ház asztalára kerül. A másik a katonai beszállásokról törvénynek a módosítását czéllozza. Az 1879: XXXVI. t. cz. értelmében öt évenként ismétlődő új megállapítása a katonai lakásbérosztályzatoknak ugyanis oly rohamosan fokozza az államkincstárnak ezen a czimen való megterhelését, hogy mellőzhetetlenné vált jóval hosszabb időközökre kiterjedő hatályal állapítani meg a lakásbér osztályzatokat. Ez lenne feladata

Nem soká erre az incidensre a társulat megint felbomlott s én beálltam Scognan-ciglióhoz, a ki a Fondo-színházban úte fel sátorfáját. Itt karmester és szerepkiosztó valék, napi díjam hét lira volt. Ez volt legzavartalanabb korszakom! a társaság jó bevételeket csinált; innen Genuába kellett mennünk, hova 1885-ben a farsang idejére szerződöttem voltam.

Mondhatom, hogy Genuában nyugodt életnek vége szakadt s csak ide oda vándorlás volt a későbbi sorsom, Genuából Alexandriába, Alexandriából Modenába, Modenából Ancoba, Ascoli Picentoba mentünk. Szóval hányatott, terhes élet volt ez, a mely kevesett hajtott a konyhára. — A társaság harmadszor is megbukott, feloszlott s egy árva fitying nélkül ültem Ascoliban.

De meg volt ekkor is a védő angyalom. Barátságba léptem olyan derék emberekkel, kik a mennyire annyira segítettek, sőt egy, a kinek szerzeményeim tetszettek, pénzt is adott. Anconában megírtam a „Rateliffem-hex” a nyitányt, Ascoliban lelkesedtem az operáért s megírtam az intermezzót. Visszatértem Anconába, s innen számos levelet írtam szét, hogy valahol alkalmazást kaphassak.

Egész vagyonom egy arany óra, ezüst lánc és egy arany gyűrű volt. Ezt is eladtam egy napon, midőn hiányzott pár lirám. Ezen reggelitem, sőt pazaru éltem mert cigarettáztam.

az előterjesztendő törvényjavaslatnak. Még nincsenek ugyan teljesen befejezve az ide vonatkozó tárgyalások, de annyit máris elhatározottnak tekinthetni, hogy a kormány az egyszer megállapított lakásbérosztályzatnak tizenöt évig való érintetlenül hagyását fogja javaslatba hozni.

Tanárok fizetésemelése. Felhivatalosan jelentik: Több napilap azt a hirt hozza, hogy a vidéki középiskolák tanárai legújabbán ismét kongresszust terveznek Budapestben, mert a fizetésrendesét magukra nézve sérelmesnek tartják. E mozgalom abból a feltevésből indul ki, mintha a pénzügyi bizottság végező megállapodása az összes vidéki tanárokat a IX. rangosztályban kívánna meghagyni, holott illetékes és teljesen megbísható értesülésünk szerint, éppen a pénzügyi bizottság volt az, mely a pénzügyminiszternek és a közoktatásigyminiszternek legutóbb folytatott tárgyalásai alapján elfogadta azt, hogy a VIII. rangosztály a tanároknak néve ne legyen minden körülmények közt helyhöz kötve; sőt az eredeti tervezet ily értelemben módosult is, a mennyiben a VIII. rangosztály tanárok létszámának egy része vidéki tanárokból fog kikerülni s ehhez képest a VIII. rangosztályba sorolt középiskolai tanárok száma az eredeti tervezetben képest a gimnáziumoknál 16-ról 23-ra s a realiskoláknál 37-ről 49-re emeltetett.

A kis lutri megszüntetése. A kormány elhatározta, mint értesülünk, a kis lutrinak már a jövő év folyamán való megszüntetését. A dolog természeténél fogva ez csak úgy történhetik, ha Ausztriában is eltörlik a kis lutrit, máskülönben a magyar lutrijátékosok is a szomszédba hordanák a pénzüket. Mind a két kormány a külföldi államokban divó ugynevezett osztály-sorsjátékot szándékozik a kis lutri helyett életbeléptetni. Az eredeti terv az volt, hogy magánállalatként kezeljék ezt az osztály-sorsjátékot, a mely esetben természetesen nem lett volna szükség a lottóhivatal fenntartására. Ámde időközben arra a meggyőződésre jutottak, hogy fontos érdekek kívánják az ujonan életbeléptetendő osztály-sorsjátéknak is a kormány kezében való megtartását. Ennek folytán a lottóhivatal is fen fog maradni s utólag gondoskodni kellett e hivatal személyzete javadalmazásának szabályozásáról is. A mely kérdést a kormány javaslata szerint úgy intézett el a képviselőház pénzügyi bizottsága, hogy megjavította két lottóhivatali főnök s egy

Végre ütött a megváltás órája, meghívást kaptam a Fondo-színházhoz Nápolyba. Cirella herczeg társulatánál voltam. Egy hónap mulva azonban ez a társulat is felbomlott s én újra foglalkozás nélkül voltam kitaszítva az életbe. De nem töltöttem hasztalanul az időmet; ebédem igen sovány volt, de teljes erőmből dolgoztam operámon a mely rövid idő alatt készitődött.

Majd később Marescánál kaptam alkalmazást, még mindig a Fondo-színháznál; most újból kezdődött kóborlásom; Nápolyból Beneventbe, Beneventből Foggiba. Végre decz. 29-én Cerignolsba értünk, a honnan én nem távoztam többet.

1886-nak egész farsangját Marescánál töltöttem és 10 lirát kaptam egy napra, a mely éppen elég volt kívánalmaimnak. De attól az élettől csakhamar elment a kedvem. Nem játszottam én rosszul s hivatast is éreztem magamban. Elhatároztam, hogy tovább képezem magamat. Akárhon kapok mellékkeresetet. Órákból megszólított és megkérdezte, miért akarom elhagyni, nem teszek jól, ne hallgassak az álnok barátok szavára.

Nem is tudom, mi történt: tény az, hogy tettelegességre vetemedtünk a disputa végén. Még most is hordom a jelét. Vissza akartam neki adni, de a „collegák” elvettek.

ellenőr javadalmazását 200—200 forinttal, két ellenőrt 100—100 forinttal, egy levéltárnokét s hat hivatalisztét szintén 100—100 frttal stb.

Meghívás.

A „Torontálmegyei Gazdasági Egyesület” igazgató választmányának f. évi december hó 29-én, d. e. 10 órakor N. Kikindán az egyesületi helyiségében a rendes felévi közgyűlést megelőzőleg tartandó ülésére a választmány tagjai tiszteletteljesen meghívotnak.

Zombolyán, 1892. évi december hó 10.
Gróf Csokonics Endre,
v. b. t. t. egyl. elnök.

Tárgyak: I. Taglétszámi változások.

II. Jelentés az egyesületi pénztár állapotról és az 1892. évi számadásáról s ugyanezzel egyidejűleg jelentés az egyesületi értesítő, a kísérleti és kertészeti telepek 1892. évi számadásairól.

III. Jelentés az egyesület kezelése alatt lévő önkormányzati és a létenyészeti alapok állapotáról.

IV. Jelentés a neszmielősi és pancsovai állótdijásáról.

V. A közgyűlés tárgyainak előkészítése:

a) előterjesztés a módosi és kikindai járásokban megfűresedett választmányi tagsági állások betöltése iránt;

b) előterjesztés II. és III. pont alatti számadásokról s azoknak az alapszabályok 17. §. b. pontja értelmében leendő megvizsgálása iránt;

c) előterjesztés az egyesület jövő évi költségelőirányzatai iránt u. m. a főpénztári, a kísérleti telepi, a kertészeti telepi és az értesítői költségvetések felől.

VI. Jelentés a megyei munkáviszonyok szabályozása tárgyában érkezett alispáni válassziratról.

VII. Különböző beadványok, miniszteri leiratok és folyó ügyek.

VIII. Indítványok.

Meghívás.

A „Torontálmegyei Gazdasági Egyesület” 1892. évi december hó 29-én d. e. 11 órakor N. Kikindán az egyesületi helyiségben tartandó rendes felévi közgyűlésre az egyesület tagjai tiszteletteljesen meghívotnak.

Gróf Csokonics Endre,
v. b. t. t. egyl. elnök.

Tavaszi a télben.

A szalont villanyos fény tette ragyogóvá. A tanácsos ur egy kis viszketeget érzett, hogy a maga lakásán is olyan fényt lásson, a melyet a miniszternél megszédált, mikor egyszer egy estélyen hivatalos volt s olyan pompát csapott, hogy minden vendéget meglepte. Maga a szalon szinte fehér volt a hatalmas üvegburákból kisugárzó fénytől, a keringőző hölgyek haja olyannak tetszett, mintha sugarakba lett volna mártva, a fődetlen vállat még fehérebbeknek, a ragyogó szemek még ragyogóbbaknak látszottak s a szalon hátterében a virágokból összerótt hatalmas hattyu mintha meglevénedett volna a fényárban. Künn vad tél fagyasztotta a világot s a szalonban kellemes, édes tavassz uralkodott.

Csengey Flóris egy fülkébe huzódott s ott várta a leányt, kiért hónapok óta égett s kivel mindedig csak évődött, de sohasem mondta meg neki, hogy mennyire szereti. A fény a teremben egy pillanatra elhomályosult s mint egy ragyogó fehér pille, odaszállott a leány a fiatal emberhez.

Megszólalt Csengey Flóris:

— On azt mondta kisasszony, hogy várjam itt. Parancsolt, megttettem.

— Nagyon helyes.

— Nekem ugy rémlik, mintha ön engem rendezvoursra hívott volna.

— Rettenetes.

Tárgyak: I. Elnöki jelentés az egyesület felévi működéséről és tájékoztatás a jövőre nézve.

II. Jelentés az egyesület pénztáráról, az egyesület kezelésé alatt lévő bikavásárlási és lótenyésztési alapok állapotáról s azokkal egyidejűleg a kísérleti telep, a kertészeti telep s az értesítő 1892. évi számadásairól.

III. Választmányi előterjesztések:

a) a II. pont alatti számadások alapszabályszerű megvizsgálása iránt;

b) a kikindai és módosi járásban megüresedett választmányi tagsági állások betöltése iránt;

c) a jövő évi költségelirányzatok tekintetében u. m. a főpénztári, a kísérleti telepi, a kertészeti telepi és értesítői előirányzatok felől.

IV. Netáni indítványok.

HIREK.

— Személyi hír. Daniel László alispán ma reggel érkezett Nagybecskerekre, azonban már a déli vonattal Nagyikindára utazott, hogy a holnapi tisztújító közgyűlésen elnökölhessen. A közgyűlés, mint értesülünk, igen sajnósan ígérkészik, ha csak az utolsó pillanatban nem sikerül a jósan elemeknek többségre vergődni s a felkorbácsolt szenvedélyeket némileg lecsillapítani.

— Villamos világítás Nagybecskereken. A villamos telep létesítésére kiküldött tizes bizottság f. hó 22-én tartotta első ülését. Ez alkalommal határozatba ment, hogy a pályásat úgy az állandó, mint a váltakozó áramrendszerre kiirandó, továbbá, hogy a föld feletti vezetékek alkalmaztassanak, hogy 350—400 nyilvános és körülbelül 2600 magán izzó lámpa előirányoztatik. Megbiztatott a polgármester, hogy a magán fogyasztók izzó lámpaszükségleteit minél hamarabb összeírassa, a városi mérnök pedig megbiztatott asszal, hogy a nyilvános lámpák, és a telep helyeit a városi térképbe berajsolja. Egyidejűleg nagyjában az ajánlati feltételek is meg lettek állapítva s azok pár nap múlva közhírré fognak tétetni, úgy

hogy ha a munkálat előre nem látható akadályba ütködni nem fog, alapos a remény, hogy a jövő ősszel villanyvilágítás mellett fogjuk a korsót taposni.

— Karácsony. A természet kegye folytán ez idén a kereszténység legszebb és legmagasztosabb ünnepének egész költészetét élveztük. Midőn a harangok ünnepélyes kongása hallatott, jelentvén a Megváltó születését, beleszólt az ős természet is és megadta a karácsonyi poesis utolsó kellékét és varázsát: a karácsonyi havat, s midőn másnap a nép a templomok felé özlött, hogy gondolatait e szent napon az ég felé emelje, meg volt a maga teljes pompájában a nagyok és kicsinyek által egyaránt óhajtott fehér karácsony. A nyilvánosságunk egyébként ezzel az ünnepel kevés a dolga. Mert a vallásos kultusznak legjelentősebb s egyben legasebb vonása, hogy est az ünnepet — a miknek fölfakasztásán örök szeretettel működik — a családi érzelmeknek szentelte. Nem a hásról hárra koczogó bethlehemesek sziv és didergő játéka, mely perese az idén sem maradt el, hanem a bethlehemi jászolyban fakadt szeretetnek legmegkapóbb jelképezése és mása az a szerteáradó öröm, mely évente e napokon a karácsonyfák vidám fényének megnyilatkozok mindenütt felcsillan kicsiny és nagy, szegény és gazdag szemeiben egyaránt. Régen volt oly szép, költészetteljes karácsonyunk, mint az ide.

— A szegény gyermekek Jézuskája. Szombat délelőtt lélekemelő jelenetnek voltunk tanui. A városbása gyülestermében 44 tanulógyermekek, 9 leányka és 35 fiucska kapott karácsonyi ajándékot, mely megvédi gyenge tagjait a tél fagyja ellen és lehetővé teszi, hogy az iskolába járja az oktatás és nevelés áldásaiban részesüljön. Itt láttuk a megtestesített nyomort. A becses szem, a sápadt szegletes arcocskák, az a foszlány rongy, mely a gyermek vékony tagjait fedi, mind a nyomor számoru bizo-

nyítékai. És ha nemeslelkű emberbarátok szíve meg nem esik a szegényeken, azok bizony hiában adatnak be iskolamulasztók gyanánt. Nincs az a hatalom, mely őket a „lakás“-nak nevezett fulasztó levegőjü zugból iskolába parancsolhatná, mert a városvegi kunyhóból, a szőlőkből vagy kültelekről mezitláb be nem járhat. Könyekre indit es a nyomor s a ki látta, az megérti, miért ragyogott egy egy örömköny a szombati jelenet tanui szemében.

Egy kis vagyont, — 362 frtot tesz az összeg, melylyel a vallás és nemzetiségre való taktus nélkül összegyűjtött 44 gyermek fel lett öltöztetve. És hogyan! egy pár jótalpu csizma, vastag szövetű nadrág, mellény, jól bélelt erős téli kabát és sapka. — A leánykáknál csinos fejkendő, vastag mellkendő, meleg, szép felső ruha, alsó-nadrág, harisnya és cipő, szóval: fejtől-talpig teljes adjusztálás. A hogy a gyermekek új ruhájukat felvették és egy-egy perczzel örömük fokozódott, előlépett Reitter Oskár főkapitány s néhány szivélyes szót intézett hozzájuk, kiemelvén azt, hogy a társadalom szivesen megtesszi kötelességét, a midőn megsegíti azokat, kiket a mostoha sors az anyagi jólétől megfosztott; valódi keresztény szeltemben cselekedvén, szivesen nyújt örömet a gyermekek örömműnnepe, de megvárja, hogy jó magaviselet és szorgalom által e jólétre érdemessé is tegyék magukat s majdan a társadalomnak hasznos tagjaivá vájjanak. A gyermeki nyelven mondott beszéd nagy hatást tett a jelenlevőkre; szavait Opolczer ur németül, Panits ur pedig szerbül ismételte, mire Baaden K. igazgató ur mondott emelkedett hangu beszédében köszönetet mindasoknak, kik adományaikkal ily fényes bizonyosságot adtak szivük nemességének. És minden beszédek alatt szerényen felrebuzódva él veste a gyermekek szemében felragyogó háláérzet örömet az, ki az emberszeretet es ünnepélyének szervezője volt, ki hetek óta kért, könyörgött, koldult, a város kapitánya: Loga Sailárd, ki ez alkalommal ritka nemes szívének jelét adta. Legyen néki, mint a sok könyörületos adakozónak jutalma ama tudat, hogy jót tett s hogy tetteivel oly magot vetett el, mely minden körülmények között meghozza nemes gyümölcsét. G.

— Kisasszony — jegyeste meg Flóris — egy jól nevelt fiatal leány senkit sem hiv rendesvouzra.

A leány megvenogatta a vállát. Mintha egy angyal tréfálkozott volna:

— Én nem vagyok jól nevelt fiatal leány.

— De a jó modor.

— Nekem a jó modor bliktri.

— Hogy tetszett mondani?

— Azt mondtam, hogy nekem a jó modor füst....

Csengey tréfásan komolykedott:

— Ah, minő kifejesések!

— Tudok még különbeket is.

A vendégek ott keringtek a fényes szalomban. A kis fülkés senki sem gondolt. Nyugodtan beszélgethett a fiatal pár.

Az ifju szólott:

— Kisasszony, én már láttam sok rendes voust, de hogy a leányka így beszéljen...

A leány egy szóba kapasszkodott:

— Ön már látott sok rendesvoust?

— Azas, hogy olvastam.

— Nem igaz — szólt a leány és majdnem sirt.

— Ah, ön kétségbe vonja, hogy a regőnyekben rendesvoussok volnának?

— Nem; önnek volt rendesvouzja?

— Volt.

— Sok rendesvouzja.

— Üljön le, kedves kisasszony és hallgasson rám. Hallott ön már fiatal emberről, a kinek soha sem lett volna találkája.

— Nem.

— Fiatal embernek tart ön engem?

— Egy kicsit.

— Nos, egy kicsit nekem is volt találkám.

— Ah!

— Ugy mentem el rá, hogy megmondom a leánynak, mennyire szeretem.

— Ez sok — zokogott a lány.

— Tisztességes ember nem megy más elhatározással találkára...

— Nem igaz, nem igaz.

— Ha ön jobban tudja, nem tehetek róla, kisasszony.

Nem tudom jobban, de önnek nem volt joga találkára menni.

— Ohó!

— Nem volt joga.

Felugrott s egészen közel ment a fiatal emberhez. A szeme haragosan ragyogott, mikor megszólalt:

Él még az a nő?

— Él.

— Szép az a nő?

— Isteni.

— Hiss maga szereti most is azt a nőt.

Magának ragyog a szeme.

— Hogyne, mikor itt látom őt — magam előtt...

A leány egyszerre megállott, a harag eltűnt szeméből, valami friss pajkosság ült a helyébe s halkabban szólott:

— Kiállhatatlan, hiss maga rólam beszél...

S egyszerre vége volt a játéknak. Sürgőhett a vendégség, szólhatott a zene, ők csak egymást hallgatták, egymást látták. A mit hónapok óta rejtegettek, de mindig érezték, kitört a sziveikből. Friss, tavasszi érsés: édes szerelem. Percsek, órák teltek s mikor egyszer egyedül maradtak, a leány félénken megszólalt:

— Hány óra volt, mikor megvallottad szerelmedet?

— Tíz.

A leány megcsókolta tiszser. S a fiatal ember boldogan jegyeste meg:

— Be nagy számár voltam én, hogy nem mondtam — tisenkettőt. Az embernek mindig későn jön meg az esze...

Kabos Ede.

— Karácsony a női zárdában. Minden évben, mikor ránk borul az alkonyat s az égbolton felvillan a csillagok ragyogása s lassan elmulik az utcák sája, hogy beköltözködjék a családi tűzhelyek köze, egyik legnagyobb családban ünneplik a Jézuska születését mindazzal a gyermeki áhitattal és vallási rajongással, melyet — sajnos — már csak a női zárdák falai között találunk. A Mi asszonyunkról nevezett zárdában az ideai karácsonyi ünnepélye méltó volt elődjei hirnevéhez. Azok a páratlan gonddal rendezett karácsonyi játékok, a szép zene, a megható ének, melyek az ünnepély alkotó részeit képesik, lehetetlen, hogy mély benyomást ne gyakoroljanak mindazokra, a kiknek szíve együtt tud érezni a gyermekek ártatlan örömeivel. S mit szóljunk az öröm tetőpontjáról, mikor a növénydek a nagyok és kicsinyek egyaránt átveszik a Jézuska külön-külön elhelyezett ajándékát? A költő ragyogó fantáziája sem terem ennél szebbet, lélekemelőbbet. Mi pedig asszal a tudattal hagyjuk el a zárdát, hogy a kicsinyek és nagyok, kik a növények gondjára vannak bízva, jó kezében vannak.

— Hymen. Szent karácsony másodnapján gyönyörű családi ünnep színhelye volt a város egyik legtiszteltebb és legkedveltebb polgárának vendégszerető hajléka. Keller József ünnepelt leányának, Becskerek jelenlegi bálkirálynőjének, Anna leányának volt az eljegyzése, társadalmunk egyik kedveltségű tagjával: dr. Milassin Kálmán kir. alügyésszel. Talán soha osztatlanabb véleményem nem hangoztattunk, mintha azt mondjuk, hogy itt egy gyönyörű kedves emberpár találta meg egymást, talán soha általánosabb jókívánat még e lapban nem

talált, mint a mikor össze szerencsekívánatainkat fejeztük ki e helyen. — Asatyjáért hazautazott vőlegény tegnap este 10 tagu (apa, fivér, nővér, sógor és sógornő) család kísérettel érkezett meg. A Szabadkai országban nagy hírű Milassinok fényes kivonulása képezte szép keretét a Bácska gőcpontja és Torontál székhelye ezen legújabb örvendetes összejelentésének. — A házasságok az égen köttetnek — kívánjuk, hogy ez alkalommal a közkedvelt ifjú pár hozzon le magával egy hosszú emberélet tartamára elegendő eget.

— Szegedi szornalasztika. A „Szegedi Híradó“ eddigi felelős szerkesztője, Lipcsey Adám dr. újévtől kezdve a „Nemzet“ szerkesztőségébe lép be a egyszersmind átveszi a „Közégi Közlöny“ szerkesztését, mi okon lakását Budapestre teszi át. A „Szegedi Híradó“ új felelős szerkesztője Kemechey Jenő, eddigi főmunkatárs lesz, ki már a legközelebbi számtól kezdve átveszi a lap szellemi vezetését.

Táviratok.

A miniszterelnök a hercegprimásnál.

Budapest, decz. 26. (A „Torontál“ ered. távirata.) Wekerle miniszterelnök — mint a „P. N.“ jelenti — ma délelőtt meglátogatta Vaszary hercegprimást. Tudatta vele, hogy a közoktatási budget tárgyalásakor Csáky gróf kultuszminiszter törvényjavaslatot terjeszt be a zsidó vallás reczepeziójáról s ugyanakkor a kormány vissza fogja vonni a februári rendeletet. A hercegprimás tudomásul vette az értesítést s kijelentette, hogy a hierarchiát a javaslatok megbirálásával nem egyházi, hanem kizárólag politikai s adminisztratív szempontok fogják vezetni. A főrendiházban mindazonáltal erős agitációt indítanak meg e két javaslat ellen.

Uj főrendek.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A főrendiházba a következő öt új tag fog kinevezettni: Gajzágó Elek nyugalmazott főszámszéki elnök, Tóth Elek nyug. kir. táblai bíró (kiket már említettünk) azonkívül Kállay szegedi főispán, Than egyetemi tanár és Beniczky Gábor czinkotai nagybirtokos.

Tiszti kinevezések.

Budapest, decz. 27. (A „Torontál“ ered. távirata.) A tisztek karcsonyi kinevezését ma közli a hivatalos lap. Összesen 2259 önkéntes lett tisztté kinevezve.

Panama botrány.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ ered. táv.) Párisból jelentik: A „Voltaire“ független közársasági lap alaptalannak és hazugnak mondja Freycinet összes czáfolatait, melyek Herz Kornélra vonatkoznak. Freycinet valószínűleg még a kamra összeülése előtt lemond.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Párisból sürgönyzik: A „Figaro“ szerint a hivatalos orvosi szolgálat konstatálta, hogy Reinach báró nem lett öngyilkos, hanem hogy megmérgezték. A vizsgálat ezen nem

várt eredménye Párisban leirhatlan szenzációzt keltett.

Freycinet — lemond.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Freycinet hadügyminiszter, ki a panamaügyben szintén kompromitálva van beadja lemondását. Ez igen leverő hatással volt a tőzsdére.

As oláh memorandum.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Nagyszébenből távirják: Godri Sándor nagyszébeni vizsgálóbíró szombaton házkutatást eszközölt az „Institutul Typografia“ oláh nyomda helyiségeiben. Az ott talált oláh memorandum összes példányait lefoglalta.

Dinamit-merénylet.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Lublinból jelentik, hogy Morley államtitkár lakását dinamittal felrobbantották. Az államtitkár nem volt otthon, iszonyu robbanás az egész utcát megrázta, egy rendőrhivataltalnokot a dinamit darabokra tépett. Több ház összerombolódott.

Az aradi posta-rablógyilkosság.

Budapest, december 25. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Kiss Pétert, az aradi posta-rablógyilkosság tettesét végre, kit az alsó bíróságok életfogytiglan tartó fegyházra ítélték, a kuria is helyben hagyta az ítéletet.

Négy millió hiány.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ ered. távirata.) Az „Egyetértés“ egyik tudósítója több vidéki lapot bejárt ama hír ügyében, hogy a vallás- és tanulmányi alaphól négy millió forint eltűnt. Ma meginterviewolta Berzeviczy közoktatási államtitkárt és Rudnyánszky bárót, a főrendiház jegyzőjét, mint az alap ellenőrzésére kiküldött jegyzőt. Berzeviczyt a hír, melyről eddig mit sem tudott, nagyon meglepte. Az intervirolónak ezt felelte:

— Ez oly abszurd dolog, hogy el sem tudom képzelni, micsoda alapon nyugszik ez a „leleplezés?“

Holnap beszél a miniszterrel s akkor informálni fogja a közvéleményt.

Rudnyánszky nem tartja a hirt alaptalannak, mert károsodás tényleg előfordult mindkét alaphól. Tény, hogy két alapot Trefort kultuszminiszter alatt, azáltal, hogy igen olcsó bérösszegekért adták oda a földeket, nagyon megkárosította. Azt az azonban nem tudja, hogy ezen károsodás 4 millió forintot tesz-e ki, vagy sem. Rudnyánszky szerint Csáky miniszter informálva volt, hogy a törzsvagyokban tényleg volt veszteség, de Csáky rendbe hozott mindent. Rudnyánszky végül azon sejtelmének ad kifejezést, hogy ezen hír nem világi körökből került ki, hanem összefüggésben van a kongrua-tanácskozással, mert ha a vallás- és tanulmányi alap gyarapszik, a főpapságra sokkal kisebb terhek fognak nehezedni a kongrua-kérdés megoldásánál.

A Panama botrány és Crispi.

Budapest, december 27. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Párisból jelentik: Egy újságíró tegnap meginterviewolta Crispi, a volt olasz miniszterelnököt. Crispi a leleplezésekben a boulangisták miatt látja. Többek között még ezt mondá: „Én nem vagyok francia faló, sőt azt hiszem, hogy nagy és hatalmas Franciaország Olaszországra ép oly szükséges, mint Ausztria-Magyarországra. Egyetlen olasz ember sem akarja a háborút. Végül tagadja, hogy Herz Kornél az olaszok ágense volna.

Törvényszéki csarnok.

Eremita Pál büntügye.

— Ötödik nap. —

Nagy Ferencz elnök felolvassa Russics ügyvéd vallomását, a ki Sibulnál Mihailovics Eustach érdekében foglalásokat eszközölt. Azt mondja, Sibul ingóságainak különböző helyekre való szállításával ki akarta őket játszani.

Polgári periratok s táblai ítéletek olvasatnak fel ezután, továbbá Kiss dr. kérelmére, a Mihailovics-féle földek birtokvelei. Egyes periratok, a melyeket mára vártak, nem érkeztek meg a kikindai törvényszéktől, köztük a Staudach Adolf bárónéval kötött szerződés sem, a melynek a hatlapja el van szakítva. Mint Kiss dr. elmondja, konstatálva van a szerződésben, hogy haszonbér is fizetett.

Arra nézve, hogy ez a követelés fennáll-e, a védelem azt mondja, nem áll fenn.

Pillich védő több tanu jelent be, a kiket kihallgatandóknak tart. Eszenfelül egy egész sor kérelmet és indítványt jelent be a védelemre, Sibul Próka érdekében. Kártérítési összeg gyanánt 27.317 frtot jelent be a követeli a megyei földön termelt idősközi hasznokat is. Bejelenti, hogy 1872-1873-ig 402 félnek adott Eremita kölcsönöket 20-tól 60-ig emelkedő százalékos kamatokra 33.000 forintnyi összeg erejéig. Bejelenti, hogy hamis eskü, csalás, sikkasztás miatt sokszor tettek feljelentést Eremita ellen.

Koós védő izgatottan kiáltja bele, hogy volt igenis még több is, mint a mennyit Pillich elmond, de ugyanannyissor elítéltek hamis vád miatt a följelentők.

Apáthy Pillich kérelmeit ellenzi, mivel pozitív adatokra nem támaszkodik. Koós védő szintén ellenzi. Elnök felolvassa az erkölcsi és vagyoni bizonyítványokat: Eremita büntetve nem volt, vagyonos Sibul Próka több esetben el volt ítélve Igy két hétre megvesztegetésért, hat óra sikkasztásért.

A törvényszék mellőzi Pillich kérelmét, hogy Popov Pája kikallgattassék. Mellőzi a négy tanu kihallgatását.

A vádbesséd.

Esután Apáthy Gyula dr. alügyész kezdi meg a vádbeszédét. A jogi és társadalmi szempontból érdekes ügynek jogi oldalát tárgyalja. Elmondván a vád tárgyát képező eseményeket, semmi olyan adatot nem lát, a mi Sibul Próka állítását bizonyítaná, t. i. hogy a szerződés megkötésekor ő megtévesztetett. A vád alapját képező egyes adatokat ismerteti, nem talál adatot, a mely igazolná, hogy Sibul Eremitának adása volt. Az ingatlan értéke sem áll arányban az adott árral. Mikor a szinlelt szerződés kötése által Eremita Sibul fölött előnyös dispozicióba jutott, helyzetét akarta kihasználni. A család vádját önként elosztottak tartja. Sibul Próka előadására nem fektet súlyt, a miről a tárgyalás folyamán Sibul érthetetlen vallomásaiból is meggyőződést szerzett. A birkák áthajtása Sibul Miloshon a szer-

sődés keletkezte előtt történt. A birtoktul csekély ára teszi a jogügyletet gyanussá. Es az egy ok azonban a vádra alapul nem szolgálhat. A hamis tanúsítás büntetése a vádját a vádhatóság nevében hosszasan kifejtett okok alapján elejti. Eremitset a btkv. 400. §-ába ütköző okirathamisítás büntetésében tartja bűnösnek s a §. második szakasza szerint a 96. és 98. §§. alapján kéri elítélni. Sibul Próka ellen a hamis tanúsítás vádját elejti.

As elnök csután, miután a család magánvádra üldözendő, kéri a magánpanaszos ügyvédjét, hogy miután a vádhatóság már elejtette, fenntartja-e továbbra is család vádját.

Pillich védő s Sibul Prókának, mint panaszosnak képviselője, bejelenti, hogy a család vádját továbbra is fenntartja.

Hatodik nap.

Szombaton véget ért a hat napon ke resztül tartó végtárgyalás.

A délelőttöt egészen igénybe vette Pillich Kálmánnak, a Sibul védőjének és Koós István dr.-nak, az Eremités védőjének beszéde.

Ezek után a kir. törvényszék visszavonult és egy óráig tartó tanácskozás után délután fél 2 órakor hirdette ki Nagy Ferencs elnök a törvényszék ítéletét, mely szerint úgy Eremités Pál, mint Sibul Próka az ellenök emelt összes vádak súlyá és következményeinek terhe alól fölmentetnek.

Az ítélet indokolása terjedelmes; rövid kivonata, hogy család büntette azért nem fogor fenn, mert a tulajdonképeni megkárosított fél, a megye panaszt nem emelt, Sibul pedig panaszosként a családi ügyben nem szerepelhet, mert a végtárgyalás adatai szerint a megye megkárosításában ő is közreműködött. A hamis tanúsítás vádjával mivel sem igazoltatott, de a közokirathamisítás büntette sem áll fenn, mert akkor, midőn az önkéntes árverés iránti kérvényt beadta Eremités és a földet megvette, vételi bizonylat alapján a birtokba magát bevezetette, közös felek jogorvosallal élhettek és éltek is és ezen úgy inkább polgári természetű elbírálás alá tartozik.

Az ítéletben Eremités megnyugodott, Sibul a felmentését tudomásul vette és Eremités terhére felebbes, kir. ügyész az ítéletet, a mennyiben indítványával megegyez, tudomásul vette, azonban Eremitésnek a közokirat hamisítás büntetése alól lett felmentése miatt felebbezést jelentett be.

REGÉNY-CSARNOK.

Az emberi fenevad.

(La bête humaine.)
Regény.

— Irta: Zola Emil. —
TIZEDIK FEJEZET.

(67-ik folytatás.)

Jacques azon reggel Severinere mosolygott, ki mint minden pénteken a pályaudvaron megjelent. Miért is ne él eznek a boldogság óráit, a bányászor kinalkosnak. Hátha még rendbe jön minden, Jacques legalább el volt készülve a nap gyönyöreit végig élvezni. Severine szomorú pillantást vetett rá, mert a vonat elején nem volt első osztályos szaksz s így kénytelen volt igen messze tőle helyet foglalni.

A Havre és Barentin kösti vonalat minden különös esemény nélkül tették meg. Henri volt az első, ki a barlangból kijövet a kocsit jelezte. A vonat élén menő podgyáskocsi tele volt podgyásszal, mert előtte való este igen sokan érkeztek hajóval. Ebben a nagy tömegben állt a vonatvesztő és irt. Ha egy állomáson négyöt darabot kiállítottak, irni valója volt, Barentinben két utas kiállított, s mikor éppen rendbe akarta hozni a papírjait, hátra nézett s daczára annak, hogy a vonat még a barlangban volt, észrevette az akadályt.

Jacques e fontos pillanatban éppen a szabályosó emelőjét tartotta kezében, a

nélkül, hogy valamit látott volna. Gondolattal messzire elkalandostak. Csak a harang örült cseppet és Pecqueux ordítása ébresztették fel. Most már mindent látott és mindent megértett: Előtte a kocsi, a távolabbi előmosdony az elkerülhetlen összeütközés, mindent, mindent látott s már érezte is a rázkódtatást csontjaiban. Hamar megfogta az emelőt és bezárta a szabályosót. Ellenkező gözt adott, öntudatlanul meghuzta a gősgépet, mintha tehetetlen dühében hamar felre akarta volna tolni az akadályt. A lison azonban nem engedelmekedett. Pecqueux megmentette életét.

Jaques nem mozdult helyéről. Fogta az emelőt és várt, ámbár maga sem tudta, hogy mire. S prüszkölve és füstölve neki ment a mosdony tizenhárom waggonjával a kocsinak.

Husz méter távolságra ott állt Misard és Cabouche ijedtségtől megdermedve. Flore pedig kitért szemekkel bámulta a borzasztó szinjátekot. A vonat felemelkedett, hét waggon egymásra mászott és dörgésszerű lármaival alaktalan gomolylá szüzdött.

Az első három tökéletesen összetört, a következő négy hegységge torlódott, melyben együtt volt kerék, ajtó, ablak, lánc. Minden egyebet azonban túllármázott a mosdony hozzáverődése a kövekhez, a melyek jobbra balra repültek, az öt ló közül pedig négyet összetört és megölt. A vonat hat waggonból álló hátulsó része teljesen épen állt a sineken.

Kiáltás, ordítás, állatszerű bögs hallatszott mindenfelől.

— Segítséget, „Istenem meghalok“, segítség, segítség.

Sem látni, sem hallani nem lehetett többé. A füst elzárta minden kilátást. A kémény mélyen befuródott a földbe, a kerekek a levegőbe néstek.

Az emberek jajveszékését nem hallotta senki. Mig a lárma folyton nőtt, kinyiták az épen maradt szakaszok ajtóit és az utasok egész özöne kiszállt. Földre estek, ismét felkeltek, a lábakkal rugdalóstad és megöklöstad egymást. Mihelyt szilárd talajt éretek lábaik alatt és maguk előtt látták a szabad mezőt, tovább iramodtak, hogy minél távolabb legyenek a vészely színhelyétől.

Severine összetépett ruhával ott állt megmentve. Oda szaladt a mosdonyhoz, hol Pecqueuxre talált.

— Hol van Jacques, meg van mentve?
A fűtő, ki valóságos csoda folytán semmi sebesülést sem kapott, ugyanabból a cszölből sietett oda. Az a gondolat, hogy az ő mosdonyvezetője a romok között feküdhette, összeszorította a szívet.

— Nem tudom. Jöjjon hamar.
A gáton megtalálták Floret, ki jönni látta őket. Eddig meg sem mozdult tette feletti bámulatában. Tehát megtörtént s így jól volt így.

Kivánsága teljesedett, ő nem érzett részvétet a szerencsétlenek iránt. De mikor megismerte Severinet, természetellenesen tártotta fel szeméit és borzasztó szenvedés árnyéka futott végig hamuszürke arcán. Tehát mégis élt ez a nő, kit ő már halottnak tartott. Ugy érezte, mintha kést döftek volna szívébe, mert tiszta volt előtte, mily átok nehesezik lelkiismeretére. Ő volt az, a ki mindesekek itt megölte. Elszaladt mint egy örült:

— Jacques, Jacques... Itt kell lennie, hátra vetődött, világosan láttam. Jacques, Jacques.

Most már jobban lehetett a sebesültek nyöszörgését hallani

— Jacques, kiáltott Flore még mindig. Segits Cobuche, Jacquesnek itt kell feküdnie.

A paraszt nem hallotta, hanem elsiotott a többi sebesültekhez.

Severine odajött Flore kiáltására.

— Majd segíték én.

Kezeik találkostad, együtt hustak egy összetört kereket.

(Folytatása következik.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 október 1-től.

Menetrend a Nagyikinda—nabcskerek vasútvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.
	I. III. III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda "	3.05	4.05	7.20
Karlova "	4.05	4.45	8.04
Beodra "	4.28	4.57	8.19
Török-Becse—Aracs "	5.36	5.38	9.02
Kumán "	6.06	5.56	9.22
Melenze "	6.40	6.15	9.45
Ellemér "	7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek "	7.33	6.51	10.15
Versecz "érk.	11.59	—	—

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.	3501	3511	3518
v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.
	I. III. III. osztály		
Nagy-Becskek ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér "	6.08	12.21	7.44
Melenze "	6.30	12.51	8.16
Kumán "	6.46	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs "	7.11	1.49	9.19
Beodra "	7.45	2.29	10.04
Karlova "	7.56	2.42	10.23
Nagy-Kikinda "érk.	8.36	3.30	11.13
Temesvár "	—	6.20	4.24
Budapest "	1.20	—	7.70

Nagy-Becskek—Versecz.	3602	3612
v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.
	1., 2., 3. o.	
Budapest ind.	6.30	—
Temesvár "	9.50	—
Nagy-Becskek "	8.15	—
Nagy-Becskek—Bágapart "	8.22	4.10
Lázárföld "	8.50	4.43
*Pusztá-Kenderes "	8.56	4.51
*Lajosmajor "	9.2	4.59
Szárcsa "	9.16	5.23
Szécsány "érk.	9.29	5.38
Szécsány ind.	9.44	5.53
Bóka "	9.57	6.08
Kanak "	10.14	6.25
*Ó-Lócz "	10.23	6.40
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy "	10.32	6.57
Györgyháza "	10.40	7.11
Zichyfalva "	10.54	7.35
Nagy-Margita "	11.09	7.53
*London-Tanya "	11.18	8.04
*Szivattyutelep "	11.26	8.13
Bethlen-Tanya "	11.39	8.27
*Temes-Paulis "	11.47	8.37
Versecz-Rét "	11.55	8.45
Versecz "érk.	11.59	8.50
Temesvár "	3.16	—

Párdány—Szécsány.	3713	3711
v. v. v. v.	v. v. v. v.	v. v. v. v.
	II. III. o.	
Párdány ind.	7.00	3.50
*Fény "	7.13	4.03
Módos "	7.37	4.18
Szécsány "érk.	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhuzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltétlenül fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.

Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

Hirdetések.

Pályázat.

Torontálpetrovoszellő község által jövő 1893. évi január hó 1-től megnyitandó kisedővő-intézetnél rendszerezett óvónői állásra 300 forint készpénz, természetbeni lakás, 2 öl tűzifa és 400 □-ölnyi kültér élvezetéből álló fizetéssel, pályázat nyitattik. Képesített óvónők okmányokkal felszerelt kérvényüket f. évi december hó 31-ig aláírott községi előjáróság-hoz küldjék be. A pályázóktól okvetlenül megköveteltetik, hogy a magyar nyelven kívül még a román nyelvet is bírják.

Torontálpetrovoszellő, 1892. évi december hó 19-én.

Knoll, Zsiván,
jegyző. (652—3.2) bíró.

Pleitz Fer. Pál

könyv- és könyomdája

Nagy-Becskeken

Uri-utcza 276-4. szám alatt

ajánlkozik mindennemű

nyomatványok

gyors és ízléses elkészítésére.

Nagy raktár

mindennemű

nyomatványokból.